

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

HÍRLEVÉL

2010. szeptember XIII. évf. 2. sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!” **K. I.**

A tartalomból:

- Becsöngetés
Tompa Attiláné írása 1. old.
- **Az Alapítvány rendezvényeiről**
Levél a zárandokútról /folyt./ 2. old.
Zarándoklat 2-3 old.
Beszámolók a nyári táborokról 3-4. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
Kaszap István, a diák 5-6. old.
- **Kulturális rovat** 6-7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

Becsöngetés

Ma első királyunkat Szent Istvánt, az ország alapítót ünnepli a magyarság itthon és világszerte. Telve a szívünk büszkeséggel és csodálattal, ha olvassuk fiának írt intelmeit, felkészítve a trónörököszt hivatástudatra, bölcs és használható gondolatok sokaságával.

S amikor az ünnepi hangulat alábbhagy, rájövünk, hogy egy új tanév beköszöntött előtt állunk. Elcsendesednek a nyári gyermektáborok, a strandokon, vízpartokon a gyermekzsivaj elhalkul, és a családok figyelme a készülődésre irányul, hogy maradéktalanul meg tudjanak felelni a tanintézmények elvárásainak.

Igaz, régen volt, éppen 61 éve, amikor először léptem át az iskola kapuját, ami falusi volt, szerény, fehér falú és friss olajszag árasztott el mindent. A teljes felszerelése egy kukorica háncsból font hordozó alkalmatosság volt, amiben egy vonalas és egy kockás írka és egy ceruza lötyögött az olvasókönyv társaságában.

Ha majd néhány nap múlva elszörnyülködöm a kis elsősök

hátára aggatott rakomány méretein, azon fogok tépelődni, hogy hogyan is vihettém én valamire ebben az életben?

Na, de térjünk vissza a jelenbe!

A hírforrások arról tájékoztatnak, hogy kis országunkban 1,5 millió gyermek ül be szeptemberben az iskolapadba, ebből 97 ezer az általános iskola első osztályába. Nem tudom megítélni, hogy a számokkal elégedettek lehetünk-e, de így ősz halántékkal komolyan foglalkoztat a gondolat, hogy megfelelő szellemi muníció várja-e ezeket a fénylő szemű gyermekeket a tudás fellegvárában. A „megfelelő” alatt nem a mennyiségre, hanem a megszerzendő ismeretanyag alkalmazhatóságára gondolok.. Konvertálható-e, ha az élet úgy kívánja? Van-e értékrendre való utalás az oktatásban, erkölcsi orientációval? Hiteles-e a felnőtt társadalom viselkedése az ifjúság számára?

„Meggyőződésem, hogy az ifjúságnak van érzelme/érzékenysége a valós értékek, az igazi emberi minőség iránt, s lázadó indulatai is nemes érzésekből fakadnak. Azt kéri számon rajtunk, az idősebb, a felnőtt generáción, hogy miért nem tudunk olyanok lenni, amilyeneknek őket szeretnénk fölnevelni.” (Írja egyik újságcikkében egy debreceni gimnázium igazgatója.)

Nos, fel van adva a lecke nem csak a gyermekeknek, de a felnőtt társadalom jelentős részének is. A bársonyszékekbe és a parlamentbe delegált választottaktól a pedagógus társadalmon át a szülőkhöz, mindenkinek.

A tét igen nagy! Hogy mi átmentünk-e a vizsgán, majd csak akkor derül ki, ha a másfélmilliónyi gyermek az utolsó nagy „kicsengetéskor”, amikor az „Élet”-be kilép, meg tud felelni a munkapad, munkaasztal mellett, és elégedetten, reménnyel tekinthet a biztató jövőbe.

2010. augusztus 20.

Tompa Attiláné

a Kaszap István Alapítvány elnöke

Az Alapítvány rendezvényeiről

Levél a kétnapos zárándokútról

/folytatás/

Kedves barátnőm!

Az előző két beszámoló levelemből is bizonyára meggyőződte róla, hogy a múlt év őszi felvidéki zárándokút a maga sokféle meglepetésével, és csodálatos szervezetségével, milyen mély benyomást tett rám és mennyi különféle szellemi és lelki élményt nyújtott.

Örülök, hogy most újra felidézhetem utunk befejező szakaszának emlékeit, melyekről eddig nem szóltam. Annyi előző benyomás és megállóhely után, már kissé „elpilledtünk” a hazafelé vezető úton, de ez nem sokáig tartott. Váratlan meglepetésként utunk lelki vezetője, *Mandula József* atya hangja szólalt meg a mikrofonban. Ezután legalább egy órán keresztül annyira megható, és érdekfeszítő előadást tartott Szent Erzsébet életéről, és olyan részletességgel, amilyent talán még soha nem hallott senki. Szinte újra éltük ennek a mi csodálatos szentünknek minden kálváriáját, töretlen hitét! Mondanom sem kell, hogy a korábbi gazdag programunk okozta fáradságot, mindannyiunkról mint-ha elfűjták volna.

Így, utunk utolsó állomásán újra friss érdeklődéssel szálltunk ki a buszból. Vizsolyban, ahol szeretettel vártak bennünket a híres Vizsolyi Református templomban, ahol 1590-ben - immár 420 éve - nyomtatták az első Ó- és Újszövetségi magyar nyelvű bibliát! Láthattuk a helyszínen ennek eredeti példányát, és szinte a lélegzetünk is elakadt, amikor részletes ismertetését hallgattuk a kezdetleges és rendkívül fáradságos nyomdai munkáról. A szemközti épületben lehetőség volt megismerkedni a korabeli nyomdatechnikával is.

Mindezek után persze újra elfáradva, sőt kissé megéhezve szálltunk volna fel a most már tényleg hazafelé tartó autóbusszunkra, amikor *Tompa Marika* újabb figyelmességét tapasztalhattuk meg. Az egyik útszakasznál helybéli régi, jó ismerősével mobilon megbeszélve a szomszéd faluban készítették számunkra bőséges, friss és nagyon ízletes ételt, amit ott, a vizsolyi kertben jó étvágygal el is fogyasztottunk. Ettől újabb erőre kaptunk, és így érkezünk meg

este 9 óra után haza. Mindez felejthetetlen volt és marad mindannyiunk számára!

Vágó Mária

□ □

„Föl, nemzetem föl! Jussanak eszedbe világhódító híres őseid” (Petőfi Sándor)

Már az őszi felvidéki zárándokútról megtérve is tudtuk, hogy a történelmi Magyarország eme tájegysége még igen sok nézni - és mondanivalót tartogat számunkra.

A trianoni békediktátum 90. évfordulójáról való megemlékezés egy olyan lehetőséget kínált, amit nem szerettünk volna elmulasztani, de ...”ember tervez, Isten végez.” Június 5-én a Felsőzsolcát elárasztó vizek utunkat lehetetlenné tették, így újra szerveztük július 10-re. Első úticélunk II. Rákóczi Ferenc szülőhelye, Borsi volt, ahol elhelyeztük a megemlékezés koszorúját és igyekeztünk magunkba szívni azt a sok információt, amit a várkastély gondnoka, *István* sebtiben elmondott, megmutatott. E látogatás előtt szentmisén vettünk részt Sátoraljaújhelyen a Pálos-piarista templomban, ahol *Etele György* atya igen nagy szeretettel fogadott bennünket, ismertette a XIII. században épült pálos rendház és a templom múltját, egyedül álló értékeit, szépségeit.

Az idő sürgetett bennünket, hogy mihamarabb elkezdjük megközelíteni zárándokutunk legfőbb célját, a Kis-Szárhegyen 1936-ban közadakozásból megépített, 14 stációból álló Magyar Kálváriát. A történelmi emlékmű 14 vártorony szerű építmény, melyen 38 - a trianoni szerződéssel elszakított - város nevével tüntették föl, jelezve azt, hogy a diktátum végtelen sok szenvedést hozott a magyar nemzetre. A füllesztő melegben legelőször nekiindultunk a hegynek, de a győzelem csak a bátrak és erősek jutalma volt. Mérlegelve a körülményeket mindenki számára a biztonságos megoldást kellett választani. Csalódottakk voltunk, de bizony félúton többeknek vissza kellett fordulniuk. De ez az egyedülálló emlékmű és nemzeti kegyhely egy alkalmas időben, megfelelően felkészülve nem elérhetetlen számunkra sem.

Miközben társaink rótták felfelé és lefelé útjukat, a főplébánián átadtuk zárándoktársaink ruhaadományát, melyet a helyi Máltai

Szeretetszolgálat osztott szét az árvíz károsultjainak. Egyesek a rakodástól, mások a a túrától felhevülve boldogan foglalták el helyüket a buszon, elindulva Mád felé, a történelmi borvidék egyik patinás központjába.

Darvas László plébános úr munkatársaival szeretettel és estebéddel várta a zárandokokat, természetesen ország-világ szerte híres borával, mely az egyházközség szőlőbirtokáról került egyenesen az asztalunkra. Vendéglátónk az ebéd után megmutatta a plébánia templom és környéke különleges értékeit. A visszatérés reményében köszöntünk el ettől a csodálatos vidéktől, amely része a világörökségnek és „világhódító” termékeinek híre ugyanúgy ellvitathatatlan, mint a híres ősöké.

Tompa Attiláné

A Kaszap István Alapítvány elnöke

Élménybeszámoló az Alapítvány által támogatott nyári táborokról

T á b o r i b e s z á m o l ó

A Kaszap István Alapítvány égisze alatt szervezett táborunkat az ősi fák alatt, a XVII. kerületi Önkormányzat táborában rendeztük meg július 18 – 26 között. Az 56 általános- és középiskolás gyermeket 4 felnőtt egészítette ki.

Az időjárásra alapvetően nem lehetett panaszunk, hiszen 4 alkalommal is megfürödtünk a Balatonban. Az utolsó alkalommal olyan meleg volt a víz, hogy szinte már gyógyfürdőben éreztük magunkat. Természetesen a vízbiciklizés sem maradhatott ki a strandolásból.

A hagyományoknak megfelelően minden reggel tornával kezdődött. A népszerűségi indexe nem túl magas, viszont ennél eredményesebben nehéz felkelteni a táborlakókat. A faházszemlére való felkészülést sem fogadták egyforma lelkesedéssel, de azért mindenki megpróbálta kipróbálni magából a töle telhetőt.

Az eltervezett programjaink többségét sikerült megvalósítanunk, így megrendeztük a Kaszinót, leg-leg-leg-et, tábori olimpiát, tréfás vetélkedőt, szellemi és ügyességi „szerencsekerék” vetélkedőt, pillangóvadászatot, diszkót,

gladiátor viadalt, számháborút, szépségversenyt, miből lesz a lekvár?-t. Sajnos a záró akadályversenyt nem tudtuk a tervezett útvonalon lebonyolítani, mert ezen a napon nem fogadott kegyeibe az időjárás. Így rövidített útvonalon indítottuk el, de félidőben be kellett menekülnünk a táborba, ahol forgószínpad szerűen fejeztük be a versenyt.

Egy túra keretében ellátogattunk a Koloska völgybe. Önkéntes jelentkezés alapján két részre osztottuk a tábor lakóit. 12 fiú és 4 lány 1 felnőtt kíséretében teljesítette a 20 km-es távot a táborból a Koloska forrásig, illetve tovább a balatonarácsi vasútállomásig. A tábor többi lakója a tanító nénikkel vonaton utazott Balatonarácsig, és onnan sétáltak ki, illetve vissza a völgybe. A hosszú túrát választók közül mindenki jól mérte fel a képességeit, és bár fáradtan, de büszkén teljesítette a távot.

Az egyik este sétahajózásra indultunk Balatonalmádiból, ahová csak a mi kedvünkért rendeltek egy hajót, amivel egy nagy kört írtunk le a Balatonon. A szerencsés időpontválasztásnak köszönhetően a hajóról nézhettük végig a naplementét. Sok gyerekeknek nyújtott felejthetetlen élményt a hajó vezetése, amit a kapitány jóindulata tett lehetővé. Ezt a programot az Önkormányzattól kapott támogatás segítségével valósíthattuk meg.

Ez az este egy kicsit sűrűre sikerült, mivel a hajóállomásról gyors tempóban kellett Káptalanfüredre visszagyalogolni, mert ezen az estén vetítettek olyan filmet a kertmoziban, amire minden korosztállyal beülhettünk.

A városnéző kisvonat feljött értünk a táborba, aminek segítségével Almádi rejtett zugait fedezhettük fel a hajdan közlekedett gőzmozdonnyal az élen.

A Szegedi Utazószínház fellépése már mindenképpen hagyománynak számít a táborunkban. A „Vigyázat, vadnyugat!” című előadásnak most is nagy sikere volt a gyerekek körében.

Budapest, 2010. július 28.

Szakály Ferenc

Bajót

2010. 07. 1-4.

A négynapos tábornak idén a Pilisben található Bajót adott otthont. A gyerekekre sok érdekes program várt, kirándulások, kézműves foglalkozások és bábelőadások, amelyekből megismerhették Assisi Szent Ferenc életét. A programok között szerepelt egy kirándulás a péli földszentkeresztire rendházhoz, ahol a gyerekek sok érdekes történetet hallhattak, és szentmisen is részt vehettek. A táborozóknak a vezetők csuhákat készítettek, melyhez a kézműves foglalkozáson maguk készítették el az öveket. Az így elkészült fonatra a jó, segítőkész és szófogadó viselkedésért minden este köthettek egy csomót. A kisiskolások egy akadályversenyen is részt vehettek, amíg az óvodások kirándulni mentek a barlanghoz. Lovaglásra is lehetőség volt egy közeli tanyán. A tábor lezárása pedig a szép szentmise volt a Bajóti templomban.

Szabadi Kriszta

Máriabesnyő

2010. 07. 16-18.

Idén júliusban került megrendezésre az első ministráns tábor plébániánk szervezésében. Szállásunk Máriabesnyőn a lelkigyakorlatos házban volt, közvetlenül a bazilika mellett. Mivel ezzel a közösséggel még nem táboroztunk, nagy izgalmossal vártuk a péntek reggeli indulást. A 12 ministránst Lajos atya, Szalai Nelli, Marinovszky Sebi bácsi és Ági néni szállította személygépkocsival Gödöllőre. Nagyon örültünk, hogy Lajos atya végig velünk volt. Minden nap volt szentmise, ahol valamennyi táborlakó ministrált. Sokat énekeltünk, még egy latin éneket is megtanultunk. Különösen nagy élmény volt a közös kirándulás, ahol még jobban összekovácsolódott kis csapatunk. A rengeteg móka, beszélgetés mellett segítőink nagy gondot fordítottak lelki épülésünkre is. Közösségünknek nagyon emlékezetes hétvégéje volt ez, amikor újra átélhettük milyen jó az Urat szolgálni.

Ecsedi Mariann

Ernstbrunni vakáció

Merre is van Ernstbrunn?

Ahogy közeledett július közepe, egyre többször tettük fel magunkban ezt a kérdést - szülők, gyerekek és jómagam. Most már mindannyian tudjuk: Ernstbrunn egy Bécstől kb. 31 km-re fekvő, bájos kis osztrák falu. A Jézus Szíve Nővérek bécsi rendje jóvoltából kilenc gyermek táborozhatott itt július hónapban, hatan a Pál Apostol Iskolából, egy a Hősök teréről, egy tanuló a Diadal úti iskolából, egy pedig a gödöllői Szent Imre Általános Iskolából. Ahogy a beszámolómból is kitűnik, nemcsak lelki élményekkel gazdagodtak a gyerekek, hanem nyelvtudásukat is gyarapították az egy hét alatt.

Ezúton is szeretném megköszönni a szülők nevében a Kaszap István Alapítvány anyagi támogatását, mellyel hozzájárultak a táborozás költségeihez. Szívvel remélem, hogy a jövő nyáron is élhetünk majd ezzel a lehetőséggel, s ismét küldhetünk gyerekeket Ernstbrunnba.

Ács Béláné igazgató helyettes

Pál Apostol Katolikus Általános Iskola és Gimnázium

Ausztriai kikapcsolódás

Mikor meghallottam, hogy német apácákhoz mehetek egy hétre táborba, kicsit megborzongtam. Anyukám azt mondta, becsüljem meg magam, mert ki tudja, adódik-e még ilyen lehetőségem az életben. Nekivágtunk hát a nagy kalandnak. Mikor megérkeztünk, kellemes csalódás ért. Két kedves, vidám apáca, Nikodema és Adele nővér fogadott minket, és bemutatott az egész táborra. Szüleink és tanáraink távozása után ismertették a házirendet, melynek sarkalatos pontja volt, hogy CSAK németül beszéljünk. Megvalósítani ugyan csak ímmel-ámmal sikerült, 😊 de mi mindent megtettünk...

Minden napra különféle izgalmas programok vártak ránk. Járunk vízi parkban, vadállatoknál, sőt még igazi hajtányt is vezettünk Ernstbrunn környékén. A ház melletti medence és játszótér is remekül szolgálta a kikapcsolódást. Szabadfoglalkozás keretében sokat játszottunk, beszélgettünk a szintén ott táborozó osztrák gyerekekkel.

Utolsó nap mindannyian ugyanarra gondoltunk, amikor az emlékkönyvbe kanyarítottuk német mondatainkat: szívesen jönnénk vissza jövőre is!

Kacs Kovics Dóra

A Pál Apostol Katolikus Általános Iskola és Gimnázium 7/1.

osztályos tanulója

Hit és erkölcs rovat

Egy diák, aki hitt abban, hogy nagyobbra született

Kaszap István meg sem érte 20. születésnapját, mégis tudta, hol a helye a világban, mit szeretne elérni, és ezt milyen eszközökkel tegye. Nem sodródott a világgal, hanem erős akarattal és önmagát tudatosan formálva élt teljes életet, amely minden fiatal számára példakép lehet.

Nem éppen fényes indulás

Tévedés lenne azt hinni, hogy Kaszap István szentként született. Az első Ádám öröksége a rosszra hajló emberi természet már kisgyermek korában benne is megmutatkozott. Édesanyja írja róla: „Pista kis korában makacs, erőszakos, mérges gyermek volt. Ha bátyjai felbosszantották, vak mérgében, ami a keze ügyébe került, hozzájuk vágta.

„Általában rossz, pajkos fiú voltam, de nem romlott. A gimnáziumban bosszantottam tanárait” - írja nyolcadikos korában. Korábbi napló bejegyzéseiből értesülünk egy-két példáról is. „Ma a földrajz óra alatt leírtam a latin szavakat és a fordítást. - Ma földrajz óra alatt a Szív újságot olvastam. - A tízpercben terpentint öntöttünk a meleg kályhára, hogy hazaküldjenek. Persze borzasztó bűdös lett. Számtan órán megfájdult majdnem mindenkinek a feje. A tanár úr is. Ezért ott hagytuk az osztályt és felmentünk a fizika előadóba. Majdnem feleltem. A feleléstől csak a csengetés választott el. - A karácsonyi szünet első napján páran összeálltunk, és kimentünk jeget nézni a Sóstóra. Volt is jég, de nem köszöntük meg. Be még bementünk, csúszkáltunk is ide-oda, de bizony, mikor ki akartam jönni, beszakadtam bokán felül, el is estem, így térden felül is vizes lettem. Sebaj! Nem csüggedtem el. Nem szaladtam mindjárt haza a mama szoknyája mellé, hanem sétáltunk tovább. Majd megszárad rajtam a ruha, vagy mi a szösz, gondoltam magamban. Otthon persze nem mondtam meg az esetet.” Pistánk az első cigaretta kalandtól sem maradt mentes. Még kicsiny volt, amikor egyszer arra a hallatlan felfedezésre jutott, hogy a szomszéd gyerekek valahonnan egy doboz cigarettát szereztek. Ekkor egyik barátjával elrabolta a titkos úton szerzett kincset. Egy szederfán rejtették el és a két nebuló azután odajárt pőfékelni, amíg a készlet tartott. De ebből a szenzációból hamar kiábrándult. Ötödik után, a vakáció végén már ezt írja egy levelében: „Cigarettát számba sose vettem, aminthogy év közben sem, bár sokszor kínáltak. Nem akarok a dohányzás rabja lenni, mint már most egyik-másik diáktársam.”

Amikor beíratták az elemi iskola első osztályába, saját bevalása szerint: „az iskolába járásra csak csendőrijesztgetéssel tudtak kényszeríteni.” Az elemiben jeles tanulónak bizonyult. A középiskola alsó éveit a fény és árnyék játéka jellemzi. Az első évek bizonyítványai szerint Kaszap Pista csak közepes tanuló volt. Magaviselete ugyan példás, de különben több ízben, még hittanból is kettese van. A „jó” és „jeles” osztályza-

tok közt itt-ott egy-egy „elégséges” is föltűnik, hol rajzból, hol mennyiségtanból, de egyszer történelemből, sőt magyarból is. Középszerűség és ingatagság képét nyerjük e bizonyítványokból. Ezekben az években félő is volt, hogy végleg elsüllyed a középszerűség egyhangú szürkeségébe. Rengeteget olvasott, ahelyett, hogy az iskolai tantárgyakkal foglalkozott volna kellő mértékben. Annyira érdekelte minden: művészet, zene, irodalom, történelem és főképp a nyelvek, hogy mélypontra jutott iskolai tanulmányaiban. A hatodik osztály félévi értesítőjében a tornát kivéve, nincs egyetlen jelese sem. Hittanból is csak jót kapott, sőt még magaviseletből is. Csak a latin és mennyiségtan „elégséges” és a rajz „elégtelenje” visz némi változatosságot a csupa kettes egyhangúságába.

A fordulat

Ezzel a bizonyítvánnyal süllyedt Kaszap Pista tanulmányi előmenetelében a mélypontra. Érti ő is, ha össze nem szedi magát, ha csak kissé enged és lanyhul, a „jó” jegyek hamarosan „elégségesse” lesznek. Ha pedig hetedikbe s nyolcadikba, mint gyöngye közepes kerül: hármassal terhelt, rendszer tudás nélkül, hogy ússza meg az érettségit? - kegyelemből talán valahogy. De mi lesz akkor a terveivel? Elég korán felmerült ugyanis szívében Isten hívásának, a papi szolgálatra hivatásnak a gondolata. Így omoljanak össze? Gyermekkorra szép vágyai így váljanak semmivé? Ezek a gondolatok, mint valami éles vágás hasítottak a lelkébe, és a fájdalom végigsajgott a testén, úgy, hogy szinte beleremegett. - Nem! Ezerszer nem! Felveszi a harcot, összeszedi minden erejét, beosztást készít, tanul, kitartó lesz, előre halad, hogy megmentse élete célját.

És nekilátott még aznap. Megtanulni a leckét napról-napra, pótolni a rég elmulasztott anyagot, ez nem volt kis feladat. „Óriási akarattal és kitartással dolgozott” - írja édesanyja. Évvégére sikerült is feljavítania hittanból, németből, franciából jelesre, latinból és mennyiségtanból jóra és rajzból is kivívta az elégségest. De sajnos minden egyszerre nem megy, s így ugyanakkor történelemből és földrajzból, melyekből erősebbnek hitte magát, jóból elégségesre rontott. Így bizonyítványa három elégséggel még mindig csak közepes volt.

Hetedikben folytatja a komoly előretörő munkát. „A vakáció végeztével - írja egy bizalmas levelében - új, komoly reményekkel, tervekkel és kemény elhatározásokkal indulok neki az új év farsztó versenyfutásának. Szűz Anyám és Jézusom segítsenek, hogy küzdelmeimnek meglegyen a méltó jutalma.” S csakugyan szépen halad. Félévkor a mennyiségtan és rajz elégségesse mellett még három „jó” jegye van, a többi jeles. Most már benne van a versenyfutás lendületében, s mint valami győzelemre induló futóbajnok, aki minél közelebb jut a célhoz, annál nagyobb energiával fekszik a küzdelemnek, remek formában finisel. Tanárai csodálkoznak. A nemrég még közepes Kaszap István hetedik év végére latin és rajz kettesével már a jeles rendűek közé emelkedik.

MAGIS szellemében

Töretlenül dolgozik, és nem keresi a görbe utakat, a könynyebb megoldást. Maga írja nyolcadikban egy bizalmas dolgozatában: „Év elején megvolt az összes latin dolgozatom, egyik gyónásom után tűzbe vágtam, társaim bolondnak neveztek, én pedig nekifeküdtem a nyelvtannak és a magam erejéből kiküzdöttem a jeles jegyet.” ...

A gimnáziumot színjeles érettségivel fejezi be.

Ez két és fél év küzdelme volt... Amikor a hatodik osztály mélypontján összeszedte erejét, elsősorban papi hivatását akarta megmenteni. De később kemény személyes tapasztalatból is megismervén, mi az isteni elgondolás szerint a munka igazi szerepe az ember életében, fölfogása még tisztultabb lett. Híven tükrözi ezt az a mondat, melyet néhány hónappal az érettségi előtt egy bensőséges megnyilatkozásában írt: „Az én tanulásomat az Isten szava irányítja: a kötelesség hű teljesítése.”

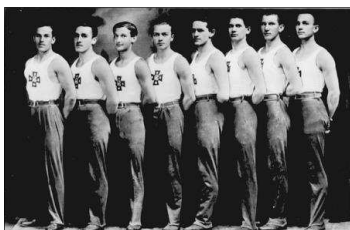
Cserkészként

Kaszap Pista egészen az érettségiig aktív cserkész volt a gimnázium 85. sz. Zrinyi Miklós csapatában. Tevékeny, minden iránt érdeklődő és minden jóért lelkesedő természete buzgó kedvvel vitte a cserkészetbe. „Kit nevezek cserkésznek?” című feljegyzésében írja le e sorokat: azt, aki „mindenben jó példát mutat. Nem durváskodik és éretlenkedik. Komoly és férfias, de emellett vidám és jókedvű is. Mintaképem az olyan cserkész, aki minden téren: a cserkészletben, hazájával szemben és Istennel szemben is az izzig-vérig kötelességét teljesítő cserkész.”

A gimnázium legjobb tornásza volt. A torna igen kifejlesztette, megizmosította a nyúlánk termetű Kaszap Pistát.

„Tornavizsga előtt pár nappal - olvassuk följegyzéseiben - összetörtem a korlátot.” Aki ismeri a tornaszereket, tudja, hogy milyen erőt jelent ez. „Nem lett semmi baj” - fűzi hozzá. Osztályában egyébként ő volt a legerősebb, de ezt soha senkivel nem érezte. Sportteljesítményét sok rangos kitüntetéssel ismerték el. 1934. március 17-e volt Pista legfényesebb diadalának napja. A székesfehérvári bajnok tornaviadalon az összes szerek versenyén kívül, a ló-gyakorlat és a magas-korlát versenyben is bajnoki helyezést kapott. Így a székesfehérvári tankerület ifjúsági bajnoka lett. Sikerei nem tették elbizakodottá. Sőt az évek során viselkedésében mind szerényebb és egyszerűbb lett.

Részletek Ádám János SJ írásából

Kulturális rovat

Utóhangok egy nagyszerű előadásról

Jó pár hét telt el azóta, hogy Jókai Anna író előadást tartott a rákoscsabai Nepomuki Szent János templomban. Vajon mi maradt meg gondolataiból ennyi idő után? Ez talán egy frissen, idejében megírt tudósításból

figyelemre méltóbb lehet, talán őt magát is érdekelné. Elkezdünk hát a faggatódzást azok körében, akik - egyébként szép számban - jelent voltak. Mire emlékeznek, milyen gondolatokat, érzéseket váltott ki az író beszéde?

- Engem már az első két mondata is megragadott: „Hogyan tudunk eligazodni ebben a mai világunkban, és - tette hozzá a még súlyosabb kérdést - mi a mi felelősségünk ebben?” Őszinte legyek? Mérges lettem. Mit tehetek arról én, aki egész életemben becsületesen dolgoztam, hogy egyre rosszabbak a körülmények?! És egyáltalán mit tehet a többi, hozzám hasonló jó szándékú ember, akinek se beleszólása, se hatásköre nincs ahhoz, hogy bármit is meg tudjon változtatni abból, ami napjainkat jellemzi és nyomasztja?

Meg kell mondanom, hogy lázadozásom ellenére az előadás lekötötte a figyelmemet, és sok olyan megállapítást is hallottam, amellyel mélységesen egyetérték. Így hangzott az első megszólított válasza.

Egy másik vélemény:

- Én azzal értek egyet leginkább, - a többi figyelemre méltó gondolat közül - hogy csupán a vitatkozás, az ellentétes álláspontok ütközése bármi eredményre is vezetne. Azt is megfigyeltem, hogy a vitatkozó felek tulajdonképpen egyáltalán nem figyelnek egymásra. Míg az egyik beszél, a másik már a saját - ellenkező - gondolataival foglalkozik...

- Nekem is - csatlakozott e szavakhoz egy harmadik - az jutott eszembe, hogy az emberek nem figyelnek egymásra. Meg sem kísérlék beleélni magukat a másik ember álláspontjába, így aztán „szalmacséplés” az egész. Mindenki elmondta a saját véleményét és még csak hiányérzete sem volt, amiért nem ő lett a „győztes a vita-csatában... Fő, hogy jól odamondogatott, úgy-mond kiengedte magából a gőzt.

E sorok írója pedig elgondolkodott a fenti véleményeken. Az író gondolatainak csak első 2-3 mondatát véleményezték és már ebből/ennyiből is érezhető volt, hogy előadásának többi része is „megfogta” a hallgatóságot. Ezért határozta el, hogy folytatásokban fogom visszaadni mindazt, ami megmaradt az emberekben.

Vágó Mária

Egy csésze kávé

Egy csoport diák, akik nagy karriert futottak be, összejöttek, hogy meglátogassák régi egyetemi tanárukat. A beszélgetés hamar panaszkodásba csapott át a stresszes élet és munka kapcsán. A tanár kávékat ajánlva fel vendégeinek, kiment a konyhába, s egy nagy kannányi kávéval és többféle csészével tért vissza: porcelán, műanyag, üveg, néhányan közülük drága és ritkaság volt, s szólt: mindenki szolgálja ki magát. Amikor minden diák kezében egy csésze kávé volt, a tanár így szólt: - Megfigyeltétek, minden szép és drága csésze elkelt, hátrahagyva az olcsó, műanyag csészéket. Habár mindannyiuknak az a természetes, hogy mindenből a legjobbat kívánjátok önmagatoknak, ez a problémáitok és a stresszeitek forrása is. Amit valójában mindenki akart, az a kávé volt, s nem a csésze, de tudatosan a jobb csészékre vadásztatok, s egymás csészéit figyeltétek.

Feltételezzük, hogy az élet a kávé, és a munkahely, a pénz, a társadalmi pozíció a csésze. Ezek csak eszközök az élethez, de az élet minőségét nem változtatják meg.

Néha azzal, hogy csak a csészére figyelünk, elmulasztjuk élvezni a benne lévő kávékat.

Tehát barátaim, ne engedjétek, hogy a csészék irányítsanak, a kávékat élvezzétek helyette.

„Ne sikeres ember próbálj lenni, hanem értékes.”

Albert Einstein

Dsida Jenő

A gyöngék imája

Jó Uram, aki egyként letekintesz
bogárra, hegyre, völgyre,
virágra, főre, szétmálló göröngyre,
Te tudod jól, hogy nem vagyok gonosz
csak nagyon-nagyon gyöngö.

Mint pókháló és köd a szív,
selyemszöttes az álom,
pehelykönnyű és szinte-szinte semmi
s erőtlen kezem
még azt sem tudja Hozzádig emelni.

De azért vágyam ne dobáld a sárba,
ami az Óceánnak
legdrágább, legkönnyesebb gyöngye!
Hiszen tudod, hogy nem vagyok gonosz
csak gyöngö, nagyon gyöngö.

„Nem azzal nevelünk, amit mondunk, hanem azzal, akik vagyunk”

Jelenits István

„A szép beszédek példa nélkül nem érnek semmit.”

Don Bosco

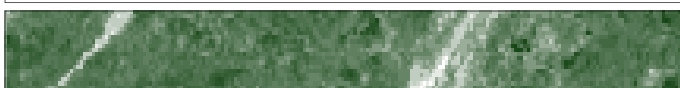
„A példa a leghatékonyabb tanítók egyike, noha szóltanul tanít.”

Samuel Smiles

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

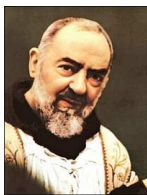
Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért *engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének*. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Zarándoklat

Zarándokútra készülünk Baran Jánosné, Ildikó kurátor társunk szervezésében 2010. szeptember 23-án (csütörtökön) Nyírcsászáriba. Itt található Magyarországon az egyetlen Pio atyáról elnevezett, és az ő tiszteletére felszentelt templom, amelynek ekkor lesz a búcsúja. Ezen az ünnepen szeretnénk mi is részt venni. Az út részben önköltséges, részben az Alapítvány által támogatott.

Ruhavásár

A legközelebbi ruhavásárt december hónapban tervezzük lebonyolítani. A végleges időpontot a megszokott helyeken hirdetjük.

Lelki nap

Alapítványunk 2010. november 6-án - hagyományos módon a Pál Apostol Általános Iskola és Gimnázium aulájában - lelki napot szervez. A szentmisét követően *Varga László* atya - a kaposvári Szent Imre templom plébánosa - „Félelem nélkül” címmel elmélkedést ill. fórumot tart a megjelenteknek, melyre várjuk kedves barátainkat és támogatóinkat, valamint minden kedves érdeklődőt.

A lelki napon lehetőség lesz a *Varga László* atya által írt könyvek megvásárlására is.

Alapítványunk 20 éves lesz

Alapító okiratunk 20 évvel ezelőtti parafálásának évfordulóján - 2010. december 5-én 18 órakor - megemlékező és hálaadó istentiszteletre hívjuk alapítóinkat, a kuratórium tagjait, a Kaszap István Emlékérem birtokosait és minden kedves támogatónkat és támogatót embertársunkat a rákoscsabai Nepomuki Szent János templomba.

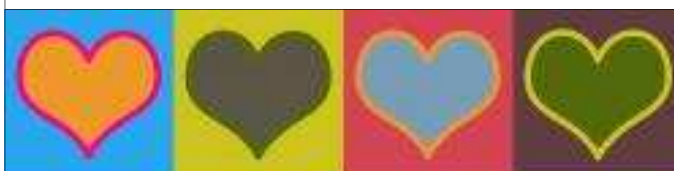

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 1%-át Alapítványunknak utalták. Annak minden forintját a kerületünkben élő rászorulóknak megsegítésére fordítjuk.

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!
Ehhez szükséges legfontosabb adataink:
Számlaszám: OTP 11717009-20018281
Adószám: 19652502 - 1 - 42
Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:
 Kaszap István Alapítvány kuratóriuma
 Megjelenik negyedévente
 Honlap: www.kaszap.ini.hu
 A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu